

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fasti Mariani

**Brunner, Andreas
Pfeffer, Wilhelm**

Antverpiæ, 1663

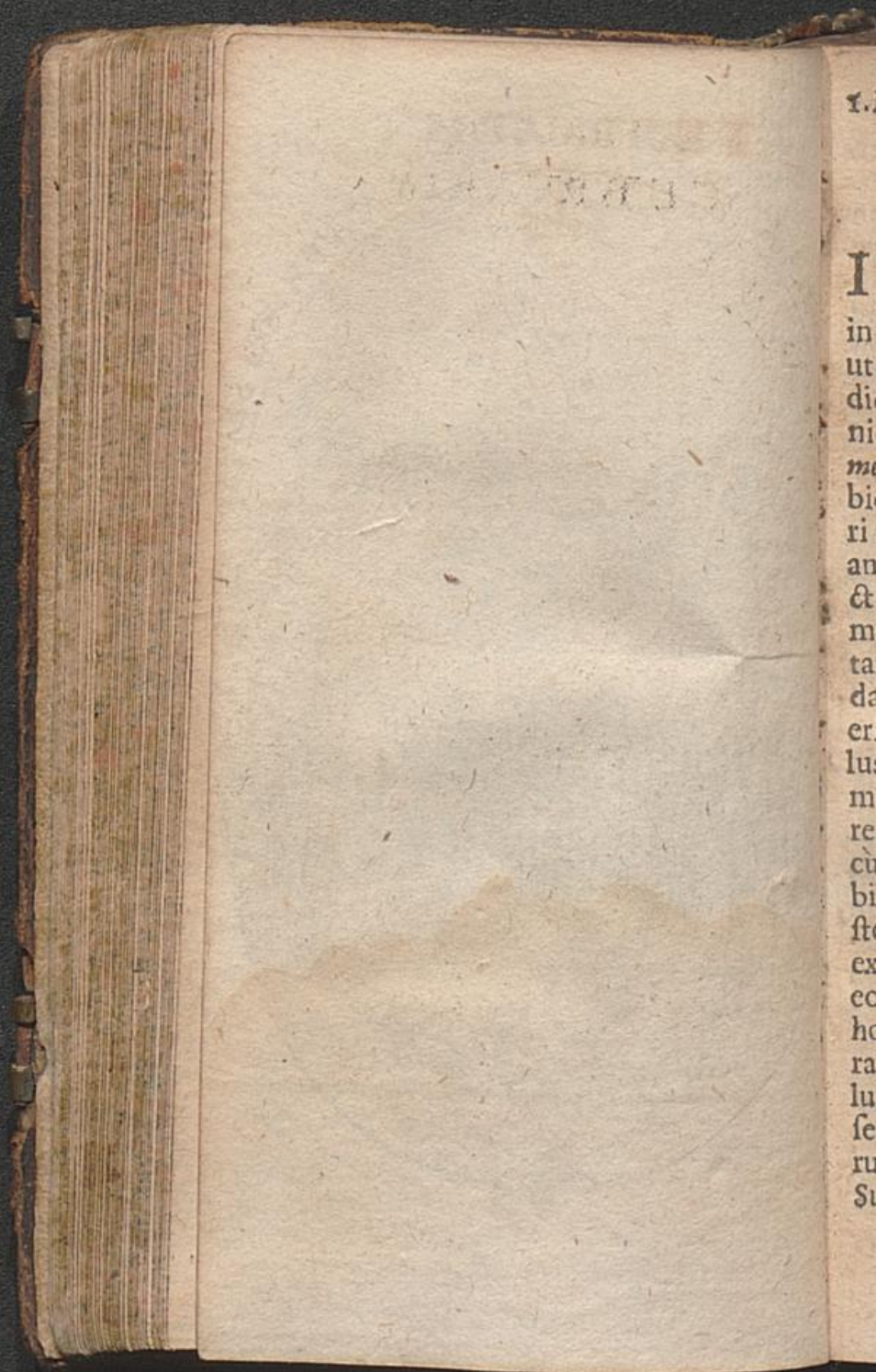
Febrvarivs

urn:nbn:de:hbz:466:1-41940

FEBRVARIVS

31. In
est Ro
trona
vidua
us ne
Cem
s pan
& for
m an
nun
giolo
raivi
inne
Por
ute
per
vinis
Ro
rrita
agra
blli
cum
extra
, i-
i se
m,
fe-
um
vi-
a-
m

I.
in
ut
di
ni
m
bi
ri
an
&
m
ta
da
er
lu
m
re
cu
bi
ft
ex
ec
ho
ra
lu
fe
ru
Su

S. IGNATIUS EPISC. M.

1. Februarij.

IGNATIUS ex Joannis Apostoli scholâ docilis oppidò discipulus tam altè in pectus suum demisit JESU amorem, ut hunc unum loqui lingua, hunc unum dictare animus sciret, illum unum denique in deliciis ei verbum esset, *Amor meus crucifixus est.* Certè quòd hunc ubique præ se ferret, gloriosam Theophori nomen reportavit. Illud quantum amantis animi robur fuit, cum sanctè audax omnia tormenta, omnes mortus unus unicus provocare in certamen non dubitavit; cum ad bestias damnatus, laborantibus ex hostili manu eripere Præsulem suum Christianis, solus nimirum ipse intercessit, DEI amore obtestatus, ne ad coronam currenti obsisterent. Et verò prægustasse, cum Romam iret, ferarum rabiem sibi ipse visus est, in X. militibus, qui custodia causâ additi, usque adeò hominem exuerant, ut familiari joco leopardos eos vocitârît. Jam caveis emissi leones horrendo rugitu theatrum compleverant, & ecce IGNATIO piè adhuc ludere placuit. Frumentum CHRISTI se dictitabat, gestire moralibus bestiarum commoli, quò delicatus panis Superûm mensæ apponeretur. Sed hem
majus

majus tibi miraculum ! Elidunt fauce
 JESUM suum inclamanti ora crudelia
 tacere lingua cogitur *amores* suos ; quæ
 expectas ? frustra silentium linguæ impo-
 natur , ubi cor est eloquens. In hoc
 quidem disertis literis exaratum reper-
 runt familiare illud linguæ JESU
 men ; breve quidem tam angusti mon-
 menti , sed longè pulcherrimum Epita-
 phium. *Ex Sur. & Metaphr.*

*Electuarium habes reconditum in vasculo
 lo vocabuli hujus , quod est JESUS , saluti
 ferum , certè , quodque nulli unquam peccati
 tuæ inveniatur ineffi cax. Semper tibi in
 sinu sit , semper in manu ; quò tui omnes
 JESUM sensus dirigantur & actus.*
 S. Bern. serm. 15. in Cant.

S. EPHREM SYRUS. I. Feb.

Fortè fortunâ EPHREM puer in bu-
 culam offendit foetu gravidam. Hanc
 ubi crebrâ lapidatione confecit , domi-
 num insuper ejus obvium ; & perquam
 amicè de bove rogitantem convitiis oner-
 ratum dimisit. Haud multò post eundem
 eandem viam relegeret , deprehensus à
 tenebris , mapalibus vicinis successit ;
 noctu cum lupi gregem diripuissent , pa-
 stores damnun furibus adscripserunt , &
 EPHREMUM velut proditorem vinctum ad
 Prætozem abduxerunt. Hic ille inter lon-
 gam carceris mortem cum menses ali-
 quot

quot exegisset, à tutelari demùm Angelo, revocatâ in memoriam buculâ, edotus est, errare quidem hominum subfella posse, sed non DEI etiam tribunal; ut quod de vero crimine justissimas quandoque sub alienæ culpæ nomine poenas exigat. Itaque cùm exiturum se mundo vovisset, si carcere liceret, paulò post voti damnatus in eremum contendit; illic cùm protriti pudoris femina insidias castitati ejus tenderet, & innocentem animum ad infanda pelliceret; EPHREM piè callidus non difficilem se fore ad simulavit, si infrequenti foro facinus patrare animus ei esset. Erubuit quamvis impudens prostibulum, & an, inquit, in oculis omnium peccare non vereberis? Tum enimverò ille; & tu adeò frontem exues, & ubi ubi fueris, illum omnia vident cæli *Oculum* non exhorresces? Audivit, resipuit, & oculum DEI deinceps semper in oculis suis mulier habuit. Utinam cum illâ nos etiam! minus anguli peccarent. Ex *Metaph.* & *Baron.*

Si Deus tecum non est per gratiam, adest per vindictam: sed ve tibi si ita tecum est; Imò ve tibi, si ita tecum non est; illi namque irascitur Deus, quem peccantem non flagellat: nam quem flagellando non emendat, in futuro damnat. S. Bern. in medit. c. 6.

U Num sed maximum miraculum BRIGITTÆ tota vita fuit. Omnia cum in miseros erogaret, nihil tamen omnibus desiderabat. Sed neque post furta quidquam decedere visum est de grege, quam pascebat; imò huic aperferus accedere, & innoxius inter arma ta agere. Vulpes quoque feritatem ponere iussa, ut eandem Rex poneret, qui homini, quòd aulae delicias vulpem alteram imprudens occidisset, necem parabat. Jam aqua in cervisiam, lapis in salem versa, pauperum subsidio. Porrò oculos procorum ut virgo effugeret, id lacrymis à Deo impetravit, ut oculi foedum effluerent. Sed sic Christi oculis illa placuit, in cuius manum cum inter velatas virgines conveniret ad Aram, Ara, quòd florem BRIGITTÆ laudaret, frondere visa, oculisque decor suus redire. Sed & aliis oculos restituit. Ex his virgini ita volenti cecitatem denuò exoravit; cum supplicium hæc crederet non videnda videre, diceretque tunc etiam cum videret, nihil se in toto orbe vidisse. Felicius linguam aliis solvit. Ita mutam ad eum diem usque virgunculam manu molliter prehensam tam diù rogavit, num Christo nubere vellet; dum velle se respondit,

rectif-

2. Feb. VITÆ SANCTORUM. 79

rectissime primum linguâ usa. Cum deinde femina infamis infantem edidisset, parentem Episcopum Broonem mentita; linguam crucis signo à BRIGITTA signatam in patrocinium ipse infans solvit, & contra matrem testimonium dixit. Tacebimus igitur nos. BRIGITTA M rectius hic infans laudabit. *Ex Sur. & Lippelos.*

Ira vincitur lenitate; mansuetudine extinguitur furor; malitia bonitate palpatur; crudelitas pietate prosternitur; impatientia patientiâ punitur; contentio superatur injuriis; superbiam humilitas sternit: qui ergo vult vitia vincere, pietatis arma teneat, non furoris. S. Pet. Chrysol. serm. 38.

PURIFICATIO B. M. V. 2. Februarij.

IBat dies à partu VIRGINEO quadragessimus, primus quo terra dignum aliquando cælo donum offerret. Gestabat hoc præ pectore Virgo nuper, nunc geminâ felicitate Mater Virgo: latus Josephus claudebat, virgo virginis virginem gestantis comes. Gerebat illa munus in sinu, iste in oculis; arridebat euntibus cælum; & spectatores cives suos plenis agminibus effuderat; exiliebat lætitiâ tellus, & ad singula pedum vestigia singula fundere lilia gestiebat: cum interim jam Hierosolymam, jam tem-

templum pompa ingreditur, & obviam
 adest felix ille longâ ætate senex, fe-
 cior aspectu Servatoris futurus, felicissi-
 mē in vitæ amplexu vitam positurum.
 Ergo in genua p̄ocumbit Virgo purissi-
 ma, donumque cælo dicat, quo nec ter-
 ra dare, nec cælum expetere majus po-
 terat. Quid hîc dicam? parce nimirum
 Mater prodiga. Poteras charum pig-
 nus à pectore avellere? poteras alienis
 manibus unicum Filium concedere? &
 talem Filium? & tu, ô Puer J E S U suavi-
 sissime, poteras abire sinu tam dulci
 poteras aliis ulnis quàm Matris in ulnis
 delitescere? Ite nunc parentes avari
 qui D E O negatis prolem, orco datis
 ite molles filii, qui pluris avocantem pa-
 trem, quàm D E U M vocantem, pluris
 unam matris lacrimam, quàm omnem
 J E S U sanguinem facitis ingrati. Ire &
 utrique ætatis florem discite non mun-
 do, sed templis, sed aris, sed Deo dica-
 re. *Ex Histor. Evangel.*

*Mariam ô fidelis anima imitare; ut
 enim spiritualiter purificeris, & à deli-
 ctorum valeas emundari contagiis, in
 templum cordis tui ingredi, & Deo per
 orationes studium ac contemplationis otium
 vacare contende. S. Laur. Iust. serm. de
 Purific.*

S. BLASIUS EP. ET. M. 3. Feb.

BLASIUS Sebastenus Episcopus in montem Argæum secessit, inde velut ex speculâ gregi suo advigilaturus; ubi feras ad omne genus officii obsequentes habuit; fuitque tam sedulæ servitutis stipendium benè precari stato tempore confluentibus. Subinde cum indagine mons cingeretur, nobile venationis auctarium **BLASIUS** accessit. Dum ad quæstionem rapitur, non paucis salutem attulit, interquos filium memorant unicum unice matri suæ dilectum, cui de pulce spina fauces obsidens loquelam jam eripuerat, vitam etiam eruptura, nisi prior eam è gutture **BLASIUS** rapuisset. Atque hoc est, quod à majoribus edocti simili in periculo similem Divi opem hodieque imploramus. Cæterum ab hominibus ad feras, non à feris ad homines dices migrasse, ita barbarè ab Agricolaio sudibus secundum acceptus est. Ejus sanguinem cum septem matronæ legissent, ipsæ quoque verberibus laceratæ, in candidissimæ innocentie testimonium non nisi lac per vulnera egresserunt, quod tamen ipsum mox capite truncatæ pulchrè sanguine miscuerunt. At **BLASIUS** undis, quibus mergendus erat, ancillantibus usus, lacum primo non aliter

F

ac

§2 VITÆ SANCTORUM. 4. Fe

ac pontem perambulavit, dein velut se
sus molliter in medio aquarum confedit
hauffis interim vortice LXVIII. viris
qui Deorum suorum fiduciâ idem agen
tentârant. Tandem cum geminis unius
ex septem, de quibus dixeramus, ma
tronæ filiolis, lictori cervicem præbuit
Quibus è vulneribus plus gloriæ quàm
sanguinis manavit. Ex Surio.

*Sine ferro Martyr esse poteris, si pa
tientiam in animo veraciter conservave
ris: Non pacificus consortium non mere
bitur Angelorum; Lividus & iracundus
erit particeps Damoniorum. S. Bern
Mod. bene viv. c. 40.*

S. REMBERTUS EP. 4. Februarij.

Tantum REMBERTUS apud Deum
poterat, ut Sacerdos piacularibus
flammis addictus cum patronum expe
teret: ut minùs mirère, si, quod in in
fernos ignes habuit imperium; Antistes
Bremensis factus in eorum etiam iniqui
linum malum genium exercuit. Inse
derat hic Carolum Crassum postea Im
peratorem, universoque regno & Lu
dovico patri luctuosum dederat specta
culum. Frustrà per Divorum tumulos
circumducebatur, frustrà carmina de
votoriâ adhibita, donec REMBERTUS
larvis filium, & patrem solitudine li
beravit. Carolus memor bello nuper
pa-

4. Feb. VITÆ SANCTORUM. 83
patrem se petiisse, fassus ingenuè est,
non tunc primùm se ditis esse agita-
tum, sed quoties infestandi patris con-
silia cepisset; ut intelligant, qui in pa-
rentes insurgunt, quo consiliario rem-
gerant, quin imò jam animos orcino
hospite possideri, quibus amor in paren-
tes est pulsus. Cæterùm REMBERTUM
patrem pauperes suum jam dudum vo-
cabant, ut qui in eorum usum oculos
semper circumferret. Certè in capti-
vos non suos modò, sed etiam sacros
thesauros dilapidavit, præclaram mer-
caturam existimans, auro animas eme-
re. Vectoriam contra Nortmannos præ-
cibus suis alter Moses impetravit, fuit-
que deinceps locus ille, in quo ora-
verat, semper cespite virenti latus: pu-
to ne unquam civibus obsidione libera-
tis deesset unde coronam sospitatori suo
necterent. *Ex Surio.*

*Arvellè à Sole Solisradium, & non lu-
cet; membrum à corpore, & putrescit:
si para filium à devotione paterna, & jam
non est filius, sed frater & collega illo-
rum de quibus dicitur: Vos ex patre dia-
boloeistis. S. Pet. Chrysol. in serm.*

O Semper infidiosa demissis animi
 ambitio! THEOPHILUS ille
 qui insulam ultrò oblatam ultrò reje-
 rat, mox officio œconomi ab æmulis
 dejici usque adeò indignatus est, ut ex-
 ire in auxilium orcum non vereretur. Es-
 go ad magum, cum hoc ad juratum hu-
 mani generis hostem curritur: Deum
 Deiq̃ Matrem ejurare non titubat lin-
 gua impudens, non erubescit scripsit
 firmare calamus impius, sustinet obli-
 gnare foedus infandum gemma perfida
 verbo, JESU ac MARIÆ nuper li-
 bertus, dæmonis abit mancipium. Sed se-
 quitur & nocentem conscientia flagellat
 quin honori jam suo restitutum acriter
 etiam torquet. Quid faceret? quò fuger-
 et impius transfuga? ad magnæ matris
 ubera, per quæ Filium sauciaret? ad
 vulnera Filii, per quæ Matrem impet-
 tierat? & tamen ad Matrem ausus est
 confugere; memor semper Matrem facili-
 us flecti, quàm judicem. Itaque ad
 Marianæ adis limina quadraginta ipsos
 dies noctesq̃ perstare, sed longè ma-
 gis ipsam cæli portam Virginem ambire
 hanc lacrymis mollire, hanc gemitibus
 pulsare, hanc jejniis denique frangere.
 Cedit itaque vim facienti facilis aliàs
 janua. Admittitur per Matrem ad Filii
 gra-

4. Feb. VITÆ SANCTORUM. 85

gratiam THEOPHILUS, extortof- que infames hosti codicillos aufert. Hos ubi palàm igni dedit, post triduanam febriculam per notam sibi, & jam apertam portam cælum ingreditur. Agnoscite felicitatem vestram in THEOPHILO Mariophili. Sit omnibus aliis angusta cæli porta, certè vos laxam amplamque habetis. *Ex Surio.*

Maria peccatorem à desperationis barathro piâ manu retrahit, spei medicamentum aspirat, sovet, non despicit, quousque horrendo Iudici miserum reconciliet. Famosum huius benignitatis testimonium est Theophilus per Mariam restauratus gratia. S. Bern. in deprec. ad Mariam.

S. CHRISTIANUS CONF. 4. Febr.

Nulli minùs sapiunt, quàm qui maxime, cum intereà Superi iis ferè colludant, qui sanctam simplicitatem præ se ferunt. Ad testem CHRISTIANUM provoco. Is cum adolescens noctu non sat modestè tectus ædes perambularet, insultantem nudo tergo sub mulieris larvâ orcum tulit, enusque improbum totam noctem circumtulit. Sacris initiatus Comitum natum sub exuviis urfi terrorum sibi injicientem cultro tantum jugulavit, mox errore intellecto persanavit. Ad ejus preces cum defunctus è feretro resurgeret, inter fugientiam

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

ab eo spectaculo turbam ipsum quoque
vidisses. Fluvium cum trajicere non
posset, in alteram ripam D. Magdalenam
unà cum equo transportavit. Eadem fa-
cienti adfuit, hominumque absentiam
fatis unica pensavit. Jam inter mori-
chos mori sibi visus, & manibus MA-
RIÆ ac Friderici Cæs. tumulari, flama-
mas habuit arbitrari piaculares, Ge-
nios item bonos malosque, hos corru-
exuviis horridos, illos cygneis (aut qual-
cunque alias demùm miramur & ama-
mus) pennis superbos. Porrò sacrificia-
turo mensam & vestes Cælites mini-
strarunt. Cantantibus benedicere vidit
ab alto DEI manum. Jam ad agrum
septem continuos dies Christus Christi-
que Mater (utique optimi medici)
inviserunt. Cum morituro verò horas
precarias iidem visi percurrere, & qui-
dem cucillum etiam ipsi induti. Superi-
vos comœdias & risum nobis datis mor-
talibus. Nos scilicet tragoedias & lacri-
mas reddimus. Ex Casar. l. 7. c. 16.

*Quia Christi nomine vocatus es Chris-
tianus, petendum tibi est, ut actus tuo no-
men hoc sanctificetur & honoretur in te:
quia sicut virtutum fama nominis tanti
resplendet ad gloriam, ita malè conversan-
tis infamia ad ejusdem nominis redundat
injuriam. S. Pet. Chryf. serm. 69.*

S. AGATHA. V. M. 5. Februarij.

ANNO CC. LIV. AGATHA Catanam ad Quintianum Prætorem abducitur. Deperibat hic Christi sponsam. Quare eam Aphrodisiæ lenæ commendat; facile ratus fidei castrum evertere, ubi prodita pudoris arx conflagrasset. Ambulavit illa per omnes fraudes; sed cæcam ad munera, surdam ad blanditias & minas invenit. Itaque Prætor amorem vertit in odium, martyriq̄ue ubera auferri imperat. Tulit facile eam jacturam virgo, gnata Ecclesiæ sobolem non tam lacte matrum, quàm sanguine martyrum ali: sed nec uberibus diu caruit, medicinam D. Petro faciente. Quintianus, ex amatore jam carnifex, dum nudam in testatum fragminibus prunisq̄ue volutari mandat, ecce mota insolite terra, cum duos supplicii auctores oppresisset, populum etiam ita commovit, ut re ad seditionem spectante, ad carcerem virgo reduceretur. Ibi inter vota animam in sinum amplectus Sponsi sui expiravit. Tumulum sepultæ Cælites marmore ornarunt cum hæc epigraphe: *Mentem sanctam; spontaneum honorem Deo, & patriæ liberationem.* Quintianus dum Panormum fortunas virginis direpturus trajicit, equorum calcibus in undas exturbatur, libi-

dinis & avaritiæ sitim positurus. Ajur corpus ejus nunquam repertum sepelito caruisse. Nimirum, ut castitas Angelis, ita impuritas ne ab homine quidem meretur tumulari. *Ex Surio.*

Christi exemplo vivendum est tibi, & peccati amator, si Sanctorum cupis habere consortium. Ab immunditiæ & turpitudinis cogitatu pectus emunda, quoniam nullos nisi sanctos & justos, simplices & continentes cælestis aula suspiciet. S. Laurentii. Lign. Vitæ cap. 3.

BB. XXVI. JAPONES M.M.

5. Februarij.

Nullam Oriens tam nobilem, quam Martyrum mittit purpuram. Eam anno M. D. XCVII. sanguine suo Japones tinxerunt. VI. erant supra XX. qui Meaci auriculâ mulctati, Nangasacki in crucem acti ac lanceis sunt confossi. Erant inter hos sex è D. Francisci, tres è S. Ignatii familiâ; quorum constantiam ex discipulis, iisque pueris discipulis. Tres erant Sacerdotum nuper ad aram ministri, nunc ad crucem socii, ipsi mox futuri Sacerdotes victimæ. Ex his **LUDOVICUS** annorum XI. & emittendus è vinculis, si fidem fecisset missam, respondit nolle se stultum mercatorem agere, & momentum immortalitate mutare; in loco supplicii suam sibi

5. Feb. VITÆ SANCTORUM. 89

sibi crucem monstrati voluit, ad eamque velut ad cupedias cursu contendit. Cælo denique in cruce jam propior, oculis totoque corpore gestiente, illuc videbatur evoluturus nisi vincula prohibuissent. Geminus huic ANTONIUS cantu invitavit ad mortem socios, & Davidis verba (*Laudate pueri Dominum*) melior cygnus insonuit. Idem omnium fuit ad cruces currentium certamen, eadem è crucis cathedrâ conciones, una morientium vox Iesum ac Mariam inclamantium, quæ cum à Christianis astantibus redderetur, non potuit jucundior Dei auribus Echo accidere. Victoribus URBANUS VIII. pontifex triumphum decrevit, & beatos pronuntiavit. *Ex Ioan. Hayo.*

An non meritò coronabitur, qui sic certaverit, mundum abiciens promittentem, irridens inimicum tentantem, & quod gloriosius est, de semetipso triumphans, & crucifigens concupiscentiam prurientem? S. Bernard. serm. i. de Omn. SS.

S. BERTULPHUS CONF.

5. Februarij.

DIVO BERTULPHO vitam dedit Germania, Gallia fidem sanam. Hic & juventæ omnibus ornamentis cultissimus adolescens facile in Comitis Wamberti

F 5

berti

berti amicitiam, tum deinde familiariter denique filium est cooptatus. Mox cum omnia unus administraret, quò rem familiarem auget, non pauca iis, qui cum fœnore olim redderent, miseris dedit. Et profecto quò plura in hos dispensabat foris, hoc amplius domi opes credebant. Neque id Herum Comitem piissimum latebat, sed tamen aure hujus obsidebant obtrectatores, quò etiam hodie in aulis, quidquid accedere pauperibus vident, sibi putant decedere. Et fortè foras prodire ad Nummularios suos BERTULPHUS properabat vino & pane oneratus, cum obuius rogat Herus quid rerum gerat? Aquam, ait ille, & ligna; simul (Superis piam fraudem iuvantibus) pallio revolutò aquam monstrat & ligna. Alio item ostento virtutem BERTULPHI DEUS prodidit. Romà, quò religionis causâ cum conjuge ierat, reducem Comitem exceperat, utque sua famulis fatigatis à viâ quies esset, ipse ad pascua equos egerat, custos id noctis futurus. Verùm cum ingentes cælo imbres ruerent, missus qui BERTULPHUM domum revocaret puer primò, ipse deinde Wambertus evocatus ad miraculum, spectavit miramagnitudinis aquilam supra caput BERTULPHI pendere, & aquas arcere, ponere verò à cælo luculentam faciem ministrari;

5. Feb. VITÆ SANCTORUM. 91
ri; ad quam otiosus scilicet librum nescio quem legabat. Atque ad hoc denique lumen perspicere viri virtutem sese etiam invidia fassa est. *Ex Surio.*

Premittamus thesauros nostros in Cælum; sint vectores pauperes, qui possunt sinu suo, quæ nostra sunt, ad superna portare. Nemo de fraude dubitet bajulorum; tuta est ista transvectio, per quam nostra ad Deum, Deo fidejussore, portantur. S. Pet. Chryl. ser. 7.

S. GELASIUS CONF. 5. Februarij.

GELASIUM habes, sed unà OPI-
LIUM fratrem, pietate ita germanos, ut ex eodem ovo pronatos dicere posses, si non utrumque per nos liceret spectare. Utrumque igitur Placentia genuit, utrumque extulit, hodieque etiam velut lucidissimum cæli fidus, & morbidis propitium suspicit. Et OPI-
LIUM in cælo lucere quid mirum, quando in cælum inter preces oculo, animo abire, imò cum lucem oculorum mors extinxit, radiare tamen visus est? Jam innocentix & reliquarum virtutem choro dum vivit, vitæ austeritate velut munimento quodam cavit. Itaque totos dies jejunos agere, cœnamque à matre submissam rogatoribus in ponte præbere, ipse satis sacrarum literarum lectione pascus cælique delitiis ebrius.

Pari

Pari passu cum OPILIO GELASIO incessit, in omnibus fratri cedens præterquam virtutis palæstrâ, nihil invidiam vitam sanctimoniam. Sed juvenis nosse, quibus artibus invidiam hanc in oculis GELASII calum accenderit. OPILIUM solum inter præces agere putabat: sed cubiculum ingressus socios illi assistere innumeros Angelos vidit, mox Christi vocem illam audivit: *Sinite parvulos venire ad me, talium est regnum celorum.* Hoc inquam spectaculum, hæc verba animum sauciarunt, hæc alas addiderunt GELASIO parvulo, ut ad Christum curreret. Non jam nescius in sinum parentis se currere. Nunc cur aliò festinare cernimus pueritiam? Au fortè Christus non clamat? ah! ecce hodie iterum clamat. Sed non audit pueritia. Aures Ulysses mundus obturavit. *Ex Ferrar.*

Intellige esse tibi genus è celo cuius pater habetur in celo; Age ut sanctè vivendo sancto respondeas patri Dei Filium ille se probat, qui vitiis non obscuratur humanis, qui divinis virtutibus elucescit.
S. P. Chrys. f. 68.

S. DOROTHEA V. M. 6. Februarij.

DOROTHEA Casarea pro Christo paptiva captivos in triumphum Cupidinem & Tyrannum duxit. Ex-pugnan-

6. Feb. VITÆ SANCTORUM. 93

pugnanda enim binis sororibus tradita, quæ datam Deo fidem prodiderant, tam fortiter decertavit, ut ambas ab impiis castris ad antiquam fidei stationem redire compulerit: atque hæ quidem proditoris crimen sanguine eluerunt; ipsa vero victorias victoriis perrexit nectere, cruentas illas quidem, sed gloriæ plenas, ut quæ sciret nullam tam sponso Christo placere virginem, quàm quæ suâ, non alienâ ruberet purpurâ. Itaque cum faces lateri admoverentur, has illa nuptiales tædas credere; cum ad gladium citaretur, velut ad thalamum properare; inter lictores quasi paranympchos obambulare; ad supplicii denique locum, ut ad melioris cæli hortos ridere. Irrisit tam innocentem risum Theophilus quispiam, & è sponsi viridariis aut rosam sibi vernam, aut autumnii munus pomum virginem poposcit. Promisit utrumque DOROTHEA, fidemque vix impressâ Elysios campos exemplo liberando. Adest lætissimus cælo Ephæsius & promissim. Theophilo eodem in calatho ver & autumnum offert. Miratur ille in hyeme rosas non flaccidas, miratur poma non marcida, miratur certantem cum munere suo muneris bajulum, & jam non contentus vidisse horti munera, ad ipsos hortos Christianus per omnia tormenta penetrare contendit, quæ quidem ille,

ille, ut spinas generosè calcavit, dum
nimo volverit, quales rosas quarere

Ex Suvio.

*Quid istud negligentia, quid pigritia
imò quid recordia est, ut non crebris
piriis & ferventissimâ affectione abruerit
perehinc, & in illa tam felicia agmina
jaculari animos studeamus? S. Bern.
serm. 5. de om. SS.*

S. AMANDUS EPISC. 6. Februarij.

Quid juvenus, quid ætas virilis facis
Mundum & cum mundo patrem
A M A N D U S puer vicit, & cum Reli-
gioso negaturum se ille hæreditatem mi-
naretur, amplam sibi hæreditatem sup-
petere in cælo respondit; caveret ipse
parens, ne hæc excideret. Romam
deinde ad D. Petri supplex ivit. Hunc
ibi in somnis vidit, & auctorem habitum
Galliæ repetendæ. Sed & in puppi eun-
dem tempestate jactatus patronum con-
spexit. Jam Trajectensi infulâ condeco-
ratus cum reo, cui laqueo gula frangenda
erat, servare precando apud immi-
tem judicem non posset, vitam ablatam
certè precando apud Deum restituere
potuit. Regis Dagoberti filium (Sige-
bertus fuit) cum fonti lustrico admo-
veret, precibusque Divi nempe verbum
solemne *Amen* subjiceret, id ipse in-
fans XL. tunc dies natus subjecit, unico
verbo,

6. Feb. VITÆ SANCTORUM. 95
verbo, & in AMANDI, & suas laudes
facundus. Non nemo quòd famam A-
MANDI lacerasset, carnificem dæmo-
nem sensit, suisque manibus laceratus
oppetiit. Alii qui mortem Divo machi-
nabantur, oculis amissis facinus suum, &
cum hoc, post preces illius, diem iterum
viderunt. Femina quoque lucem resti-
tuit, cum primùm arborem illa aggressa
est excindere, quam divinis antè hono-
ribus (cæca utique) coluerat. Mortuum
Aldegundis virgo in cælum vidit deduci
ab obviâ candidatorum turbâ, audiitque
eos hos esse, quos verbis vitæque exem-
plis prior ipse cælo transmississet. Nimi-
rum hæc denique generosa indoles est,
hi digni homine spiritus, nolle solum, sed
cum comitatu, & clientelis cælum ingre-
di. *Ex Milo. Monacho.*

*Qui sperat in Deum, ac toto corde in ejus
gloriam luminum suorum defigit aspectum,
ad in sanissimas vanitates consecratos se-
mel Deo non debet oculos retorquere. S. Max.
hom. de Circumcis.*

S. BRYNOLPHUS EP. 6. Febr.

NAtales BRYNOLPHUS domi nobi-
les foris amplius nobilitavit. Lute-
tiam Parisiorum profectus egit Musas
inter ipsos duodeviginti annos, nec
invito Apolline. Siquidem hic do-
ctrinam ejus Scarenfi infulâ coronavit.
Tan-

Tantum abest, ut generis splendori ostendat Musarum commercium. Quin imo literata huic insula armatam coronat Rex Magnus Ladelos submisit, quando BRYNOLPHO ad genua supplex palam descendit, & mensam adhibuit. Sed quid virtutis testem hominem adduco, cum calum habeam. Precantem ad tumulam BRYNOLPHI D. Brigitam suavissimi odores afflarunt. Mirante supervenit cum ipso BRYNOLPHO FILIOQUE MAXIMO MATER MAGNA, & HIS, (simul oculis digitoque BRYNOLPHUM loquebatur) *hic est, dixit, qui me dicit vixit, vitam chariorem habuit, Flosculum hunc tu ex odorum reliquiis; quas in terris reliquit, aestima. Et tamen (ad Filium hunc dicebat) gemma hac tumultu ignobili abditata pulchrius nitere prohibetur. Quin amplius colis, qui tantum te, tantum me coluit? Quid Matri Filius negaret? promissit tunc ossibus sacris eum honorem, quem postea ab altero Episcopo tulerunt. Ego quid hic exclamen? utinam me omnes audiretis MARIÆ Sodales! O quam pulchrum est digito Virginis monstrari! quam pulchrum dicier: Hic est!*
Ex Vite Aquilon. Ioan Vastor.

Celestis Pater probat muneribus charitatem: Filium se nescit, visceribus caret, naturam negat, ingratus est patri, qui auctorem vitæ suæ non placat obsequiis,

6. Fe
ori off
in im
ronar
quand
palam
d quid
, cum
tum
ittam
irant
? HO
M. A.
simul
U M
dion
nitas
erit
hæc
bdi-
am-
e co-
mi-
em,
ant.
om-
on-
r ?
ta-
t,
ui
s,
20

7. Feb. VITÆ SANCTORUM. 97
non devincit cultu, muneribus non honorat.
S. Pet. Chryf. ferm. 10.

S. THEODORUS M.

7. Februarij.

UNâ virtute Christianâ armatus
THEODORUS Centurio patriæ
terrorem draconem confecit. Et erat
hoc pugnis majoribus præludere: mon-
strum alterum majusque Licinius Imp.
imminebat. Hic sive quòd eam fortitudi-
nem in milite amaret, sive, quòd invi-
deret Christiano, ad se THEODORUM
evocavit. Quin, cum hic nuntiaffet, si
ad se ipse Imp. cum Diis suis accederet,
fore ut hos merito honore coleret, non
dubitavit Licinius, ut superstitioni vi-
rum tantum adderet, iter ad illum in-
stituere. Interea cælum pandi videbatur
THEODORO, atque inde prodire, qui
telis igneis dormientem configerent,
vox quoque ejusmodi allapsa: *Macte
animo Theodore; quando ego tibi adero.*
Facile sibi ipse THEODORUS hæc
somnia, sine alio augure, explicuit, vo-
cemque cæli classici instar habuit. Ita-
que cum manè Deorum signa è suo lara-
rio obtulisset Imp. velut adoraturus hæc
in adyta abstulit. Ibi ille & Iovis fulmen,
& Martis Palladisque hastas, & Veneris
faces Cupidinisque; arcus omnibus gigan-
tibus fortior solus fregit, & quia aurea
G erant

erant omnia aut argentea, ridiculos Deo
pauperum prædam fecit. Hi cum ulcisci
non possent ipse sese, Lucinius & se, &
illos ulturus, in crucem agit THEODO-
RUM, ferro transfadigit. Inde pueri
agmen sagittis suis scopum geminum,
geminum Divi oculum accipit. Sed re-
didit hos oculo suo Angelus, & e cruci
exsolvit. Mox ad gladium damnatus.
Hunc ubi forti jugulo excepit, rude Sa-
peri donarunt. *Ex Metaphr.*

*Si dignum Dominus pati duxit, pati ser-
vum quomodo videtur indignum? Erramus,
erramus: qui non facit quod iussit Domi-
nus, gratis sperat, quod Dominus promissit.*
S. Pet. Chryf. serm. 28.

S. P A R T H E N I U S E P.

7. Februarij.

Puer P A R T H E N I U S piscatum exer-
cuit, & lucrum pauperibus cessit. Sed
neque piscator desuit esse Sacerdos &
Pontifex inauguratus, nisi quod prædam
jam nobiliorem (animos) Deo transcri-
beret. Porro Stygi jam inde ab anno
octavo decimo fuit metuendus. Et pro-
fectò vix alius fuit, qui sapius orcum ex-
pugnavit; ut quocumque jam pedem
suum ferre P A R T H E N I U M, inde re-
ferre suum malum dæmonem cerneret,
etiam è sedibus, quas olim & multus in-
federat. Et fortè eum ex homine nescio
quo

quo proscriptum ibat, cū mitius aliquantum inferno exilium, porcorum corpora hic rogavit. Plus etiam indulfit **PARTHENIUS**, & si hoc modò cederet, hospitium alterum in homine ostensurum se appromisit. Ille verò in has leges lubens lætusque migravit, fidemque mox pacti fœderis exegit. Hic **PARTHENIUS** potestatem sui facturus, aperto oris ostio hospitem invitavit. Nec tulit modestiam superbus, abiit potius ad veteres lares patriaque regna, inferos. Jam verò edita vaticinia, excitæ lacrimis pluviae, messis in agro sterili, ova in deploratâ jam vineâ, redditi sedibus suis oculi, pulsi morbi, & reducti ad vitam mortui librum non pagellam in libro desiderant. Omnia tamen hæc vel oleo fecit sacro, vel aquâ, vel sale, ex quo si vel micam haberent hæretici, non equidem hæc riderent. *Ex Surio.*

Quando moriuntur virtutes, vivunt vitia: illa militant adversus militem Christi; istæ sunt Sathanae cohortes, istæ Diaboli legiones, ista sunt quæ Mundum sepulchris obsederunt; debellarunt populos, vastârunt gentes, orbem duxere captivum. S. Pet. Chryl. serm. 12.

S. MARINA. V. 8. Febr.

Mulierem sub togâ, imò virum sub
 mulieris simulachro ostendimus.
 Rectè dixeris, sive *MARINAM*, sive
MARINUM dixeris. Nam *MARINA*
 quidem nomen parens dedit, cum nata
 est, ubi verò ad Asceterium secum ab-
 duxit, cum veste nomen viri indidit, ius-
 sitque *MARINUM* esse, metamorpho-
 sin celo ridente. Patre ergo magistro
 Asceticen edocta, hoc mortuo, ægerri-
 mè scilicet orco fecit; cum mulier im-
 proba tela virili veste repelleret, & per
 sanctissimam larvam cæcum puerum *A-*
morem rideret, unica virgo tot inter vi-
 ros jam tutior quàm inter virginum nu-
 per choros. Nempe ubi vulneri locus non
 est, invidia est. Cum vitium virgini
 non posset hostis facere, fecit fama.
 Puella, ad cuius parentes divertere so-
 lebat *MARINUS*, cum res cœnobii cura-
 raret, corrupta à milite parentem hunc
 mentitur, itaque malum ingens cœno-
 bitis parit. Accusata virago peccasse ut-
 tique se fatetur, factumque fletu uberi
 damnat & gemitu. Ergo extra septa san-
 cta ejicitur, & subinde filius etiam ad-
 ducitur buccâ alendus, quam mendicanti
 ascetæ ministrabant. Sic jam sub
 alterâ larvâ spectatorem orbem fallit,
 dum quinto abhinc anno, cum verum
 etiam

8. Feb. **VITÆ SANCTORUM.** 101
etiam scelus potuisset eluere, unà cum
filio inter claustra recipitur. Mox mori-
tur **MARINUS** & **MARINA** depre-
henditur. Adest mendax puella à malo
hospite orco agitata, & scelus ultrò fa-
tetur. Quid faceret hîc cælum, post a-
ctam bellissimè fabulam, nisi plausum?
Ex Herib. Rosweido.

*Conscientia bona titulus est Religio-
nis. Templum Salomonis, Ager benedi-
ctionis, hortus deliciarum, aureum re-
clinatorium, gaudium Angelorum, arca
Faderis, thesaurus regis, arca Dei,
habitaculum Spiritus S. liber signatus &
clausus, & in die iudicii aperiendus.
S. Bern. l. de int. dom.*

S. APOLONIA. V. M. 9. Februarij.

NEcdum in flammis eruperat furor
Decianus, cum anno ab incunabilis
Servatoris L. supra C C. Decio prælusit
Alexandriæ nescio cuius hominis insa-
nia. Arrogavit ille sibi Vatis nomen,
& fictis ad populum criminibus id re-
pentè excitavit incendium, quod non
nisi multo Christianorum sanguine ex-
tingueretur; quos inter facilè princeps
fuit **APOLONIA** Virgo, quæ inva-
lescente vulgi furore, cum jam tota
urbe eadem omnium vox audiretur,
flammis addicendum, quisquis Christo
non maledixisset, in virtutis scenam

G 3

pro-

102 VITÆ SANCTORUM. 9. Feb.
protracta est. Et sanè præclarè personam
sustinuit Christianam, quippe cui ore ce-
tius omnes, quibus ætas provecta in eun-
diem pepercerat, dentes, quàm Christus
evulsi. Quid agitis manus carnificum
fortem esse APOLLONIAM excussis
dentes, & fractæ malæ loquuntur; ad
majora tormenta provocate, nihil hu-
mile tam alta spondent principia. Ecce
rogus ingens succenditur, crepant flam-
mæ, furit populos, minantur lictores aut
Christum abjice, aut in ignem abjiciere
APOLLONIA. Quid hic illa? paulu-
lum apud animum suum, quasi consul-
tans, subsistit, mox bulliente jam sanctio-
re sub præcordiis igne, non morata tor-
tores, generoso ausu ipsa involat in flam-
mas, è flammis ad cælum evolat. I. nunc
Scævola fortissime Romuli nepotum;
Manus tuæ miraculum rogos hujus vir-
ginis extinxit. *Ex Surio.*

*Si quis hoc dictum corde frequentaret,
O Domine quando te diligam! citius se
sentiret experimentaliter inflammari, quam
si de secretissimis celestibus, & æterna ge-
neratione, vel processione millies cogitaret.*
S. Bonavent. in Theol. Myst. Q. ult.

S. ANSBERTUS EPISC. 9. Februarij.

Non vidit splendidiorem gemmam
Clotarii regia, quàm ANSBERTUM
adulescentem Superis juxtà & homini-
bus

9. Feb. VITÆ SANCTORUM. 103
bus clarum. Et verò invidit jam tum
Clotario Ephebum Deus, & in suam tra-
ducere aulam laboravit. Sed & huic pul-
chrius regiâ cælum arridebat. Quare
sponsam, quam habebat nobilissimam,
lubens volens, cùm ita ipsa etiam vellet,
Christo cessit; ipse, rarissimo miraculo,
monachus in aulâ vixit, & his ipsis, qui-
bus perire alios videas, ad meliora sanctè
abusus est. Certè cùm cantus regiam per-
streperent, interque modulos dulces dul-
ciores luderent fides, ab his animum
ANSBERTUS advertisse ad cælestem
musicam perhibetur haud paulò melio-
rem. Itaque aliis levi pede terram obeun-
tibus, ipse cælos rectius obibat. Illud cre-
do dices: ergo pietas etiam aulam habi-
tat? Rectè quòd tamen minùs secura
hanc habitat, *Ansbertus* deinceps habi-
tare cœnobium instituit, Abbasque, mox
Episcopus Rothomagensis, potius inter
mendicabula degere. In eum finem Xe-
nodochia complura ædificavit, mensam
ipse stravit, convivis suis conviva asse-
dit, eodem & disco, & cibo usus. Jam ne
dubites virtuti hostem aulam esse, à Pi-
pino in exilium est pulsus, & maluit ille
revocatus morte patriam prævenire. In
defuncti brachio Crux visa est rubere,
ipse etiam, cùm velum injiceretur, o-
culos aperuisse, ut jam orbis vivum
virtutis exemplar etiam in mortuo habe-
ret. *Syr. & Mol.*

*Pias aures Domini ad te flecte; lacrymis
& suspiriis pro tuis excessibus illum clem-
enter exora; atque canticis spiritualibus
illum glorifica: nihil enim magis superis
civibus spectare libet, nihil Regi summo
jucundius exhibetur. S. Bern. l. med. c. 6.*

S. GUILIELMUS CONF. 10. Febr.

Ingentia scelera GUILIELMUS pa-
ri poenitentia plectere instituit. Con-
jugio fraternæ conjugis Herodi non im-
par cœnabat unus; quod orationis in ci-
bum sufficiebat. Ad duella non invita-
bat sed cogebat obvios, neque jam Du-
cem se Aquitania putabat, nisi factio-
nis quoque quæ contra Innon. Pont. pu-
gnabat, dux esset. Mellea verba Bernar-
dus ingesserat; fel merum retulit, minas
addiderat; majores audivit. Ergo secun-
dum divina, Numine manum armatus ad
præstolantem pro templi foribus progred-
itur, & voce plus quam humana, *Hoc, ait
etiam temnes improbe? Non erat hoc loqui,
sed fulminare.* Corruit humi ferox, &
qui nulli ante hac victas manus dederat,
Bernardo dedit, jamque dum omnis ca-
sum populus miratur, unus GUILIEL-
MUS negat se cecidisse, sed stare deni-
que se credit. Mox Anachoretæ consilio
nudum corpus & caput loricâ & galeâ
abscondit, longè maximum hostem se
expugnaturus. Talis ad Innoc. Pont. in-
de

10. Feb. VITÆ SANCTORUM. 105
de Hierosolymam tendit, ibi antrum la-
chrimis implet & gemitibus, qui cælo re-
pulsus audirentur. Sub hæc patriam repe-
tens, dum ex itinere castris expugnando
operam vult locare, à viâ salutis penè
exerrat cæcus. Tamen eâdem nocte in
viam rediit, recipitque quos iterum la-
chrimis det oculos. Mox solitudinis
montesque mutat, & à cacodæmone,
qui patrem mentitus frustra ad vitam ve-
terem revocabat, verberibus immanibus
cæditur. Medicinam tamen fecit VIRGO
Magna, ut tanti jam vulnere faceret
GUILIELMUS. Ultimò in stabulo
Rhodis obiit, felicius utique, quàm in
palatiis vixerat. Ex Surio.

*Unde superbit Homo, cujus conceptio culpa,
Nasci pœna, labor vita: necesse mori?*

*Cur carnem tuam pretiosis rebus impin-
guas & adornas, quam post paucos dies
vermes decoraturi sunt in sepulchro? ani-
mam verò non adornas, quæ Deo ab An-
gelis præsentanda est in cælis? S. Bernard.
in Medit.*

S. AUSTREBERTA VIRG.

10. Februarij.

UNDAS puella AUSTREBERTA cùm
intueretur, sacro flammeo caput
suum vidit involvi. Placuit ea forma
G 5 su-

106 VITÆ SANCTORUM. 10. Pa
superbæ; laudavit speculum; imò ab
tempore nihil, quam Partheonem co
gitavit. Quare nuptias cum aliter no
posset, fugâ elusit, fugæ comitem pa
vulum germanum trahens. Ventum era
iterum ad aquas, sed quæ ripas egressis
mare fecerant. At illa aquis sancti pro
positi olim auctoribus non diffidens,
non aliter has quam pratum casto pede
calcavit: ita non repugnantibus jam
parentibus Agno desponsa promissum
multò antè flammeum accepit. Neque
prole etsi virgo caruit. Paulò post in
coenobio Pauliacensi matrem virginis
salutarunt. Ex his fuit, cui sub no
ctem vox è cælo accidit, moneret
Antiffitam, omnes, ut è lectulo se
proriperent, juberet. Dictum, factum.
In templum ubi convenere, cubicu
lum corruit, & pro dormiente vir
ginitate vigilare cælum ostendit. Am
pliozem etiam hoc curam pro moriturâ
AUSTREBERTA habuit. Jam enim
animam cum ageret, alique in auxi
lium Cælites excirent, vidit ipsa omnes
eo ordine, quo compellabantur, obvios
sibi venire. Quid agimus homunciones?
dubitamus pronos in vota nostra Supe
ros esse, quando per nomina citati ad
sunt? Ex Sur. & Lippelo.

*Hæc est Christi magna, larga, sola mise
ricordia, quæ Judicium omne in diem
servavit unum, & homini totum tempus*
ad

II. Fer. VITÆ SANCTORUM. 107
ad poenitentia deputavit inducias : ut
quod de vitiis Infantia suscepit , rapis
Adolescentia , invadit Furventus , corri-
gat vel Senectus. S. Pet. Chryl. ser. 42.

S. VICTORIA VIRG. ET MART.
11. Februarij.

Geminum VICTORIA triumphem
duxit : de Amore unum , de Tyranno
alterum. Uter pulchrior fuerit , tute ar-
biter esto. Anno igitur salutis trecente-
simo tertio , quod Christiani & coetus
pietatis causâ agerent , & sacros Codi-
ces profano judici tradere recusarent ,
Diocletianus & Maximianus Impera-
tores omnibus tormentis in hos pu-
gnarunt. Sed quidni vincerent Chri-
stiani , quando felicissimo omine ex ho-
rum parte VICTORIA stetit , virgo in
ipsis cunis magna , magnisque signis jam
tunc futurae sanctitati præludens ? Illud
unum quantum facinus fuit , cum obstre-
pente auribus castissimis Hymenæo ,
sponso mortali in amplexus ruente , ut
hos eluderet , quando alas non habuit ,
animos sumpsit , & è summo tecto præ-
ceps abiit , innoxia templum petiit , ver-
bisque conceptis sponsam Deo se devo-
vit , frustra homine intereâ nuces spar-
gente , quas illa cum rebus aliis humanis
dudum reliquerat. Igitur meritò de Vi-
ctoriâ iudex desperavit , & ne à feminâ
trium-

108 VITÆ SANCTORUM. 12. Febr.
triumpharetur, incolumem cum fratre
domum ire à tribunali iussit. Sed negavit
illa pedem è pugnâ referre, negavit
fratrem se agnoscere, qui non eundem
patrem (Deorum cultui abdicatissimus
erat) Christum clamaret. Itaque læta
mortis sententiâ virgini palmam invi-
tus iudex cessit. Intereâ nunquam sa-
pius Superi VICTORIAM clamarunt.
Ex Surio.

*Nos qui ad incerta consurgimus, qui in-
ter insidias diem ducimus, qui horarum
varietates, momentorum motus, verborum
lapsus, actuum pericula sustinemus, quid
est, quòd matutinâ prece totius diei
custodiam nolumus postulare? quid est, quòd
homini toto tempore astare libet, Deo nec
puncto assistere libet? S. Pet. Chrys.
serm. 34.*

S. ANTONIUS EP. 12. Februarij.

INvidebis juventus suum ANTONIO
puerulo Doctorem. Hic, si nescis,
S. Spiritus erat. Hoc, neque alio magi-
stro primas ille literas didicit. Et verò
Minerval cælo dignum persolvit; sive
cum ludentis pueritiæ societatem aver-
sus viro digna puer egit, aras struxit,
aris thura, & quæ thure suavius olent
apud Superos, preces dedit; sive cum
postea mundo totum sese surripuit. Nu-
minisque cultui inter monachos manci-
pavit.

12. Feb. VITÆ SANCTORUM. 109

pavit. In hâc quoque virtutis scholâ tam profecit ANTONIUS, ut in suam deinde sententiam mundi que contem- tum etiam parentem pellegerit. Et vi- disse tunc grandævum parentem sub fi- lli disciplinâ adolescere, vitæ rationem à filio discere, jam que in filio parentem agnoscere. Sed hoc quoque mortuo AN- TONIUS in hereditatem miseros evo- cavit. At cum in tot heredes non suffice- ret illa, ingentem auri vim Angelus au- ctarium adjecit. Plura deinde. Episcopa- tus Constantinopolitanus suggestit, ut infula jam non tam ANTONIUM quam miseros tegetet. A morte mulie- rem, quæ crus fregerat, ut funus comi- tari posset, in pedes crexit, & ut hære- des suos neque mortuus videretur ne- glexisse, crescere, quæ tunc erogabatur, inter manus stipem fecit. Odor denique mirus etiam in cadavere virtutem lauda- vit. Ex Niceph. apud Sur.

Esto homo, esto & Dei sacrificium & sacerdos: induere sanctitatis stolam, præ- cingere balthæum castitatis, sit in vela- mento capitis tui Christus, crux in frontis munimine: in odorem thymiama oratio- nis semper accende, altare cor tuum pone.
S. Pet. Chryl. ser. 108.

S. JU-

Quoties dum hostem petit, se fauciat
 & suos ira! Domo aberat JULIA-
 NUS, familiam conjuge curante. Inte-
 reà parentes adsunt, & quem puerum
 amiserant, filium quærunt. Heu quàm
 præstabat nunquam invenire! At con-
 jux gratulata sibi, quòd benefacere et-
 jam absenti JULIANO in parenti-
 bus posset, humanissimis verbis hospi-
 tes salutat, epulo lautissimo excipit, ab
 epulo in suo thalamo molliter locat,
 nescios funebrem se lectum conscende-
 re. Et fortè jam filium somniabant:
 cum ecce adest hic, & ubi primum à ge-
 minis premi lectum videt, sive nox, si-
 ve thori violati suspitio oculos fascina-
 verat, præcipiti vindictâ utrumque ferro
 trajicit, lectumque dum ab adulterio
 purgare parat, ah! paricidio maculat.
 Mox uxor superveniens, & dies facinus
 monstrant. Hic demum JULIANUS
 non longius fugisse se parentes ingemif-
 cere; acculare paricidas manus; ultrò
 omnes culeos advocare, denique cogita-
 re, quì nefas tantum seriò in se castiga-
 ret. Longum supplicium placuit. Xeno-
 dochium propter fluminis ripas constru-
 xit, rectius in hoc hospites pauperes ac-
 cepturus, omniumque ipse bajulus per un-
 das futurus. Et fuit cum leprosi formam
 Chri-

13. Feb. VITÆ SANCTORUM. III
Christus induit. Hunc cum JULIA-
NUS transportatum foco fovisset rige-
ntem, mensâ esurientem, & suo lectulo
dormiturentem, ecce paricidii veniam
manifestus, vel dedit, vel olim datam
nuntiavit. Perrexit tamen ille operam
suam eò studiosius probare, quo hospiti-
bus nobilioribus jam frequentari ædes
videbat. Ex Petr. de Natal.

*Ille viam Domino suo parat, qui luxu-
riantis carnis respuens voluptates, tota
mentis suæ spiritu suspensus ad Deum vi-
gore se castitatis accingi: optimam parat
Domino viam qui cogitationes suas avari-
tiae fluctibus æstuentes serenæ conscientie
tranquillitate compescit. S. Max. hom. de
S. Joan.*

S. MARTINIANUS C. 13. Feb.

Vitam solam MARTINIANUS agere
cœpit octo & decem annorum ado-
lescens. Dæmon malus ejecturus statio-
ne suâ militem, veteris serpentis exuvias
induit. Sed nihil nisi risum retulit, quo
meritò humi eum repere post casum
tam altum dixit. Quid ageret victus
serpens? ut virum decipiat, iterum mu-
licrem subornat. Adest hæc panniculis
involuta, & velut à viâ exerrasset, ma-
gnis ejulatibus, ne in pabulum feris ce-
dat, id noctis hospitium orat; aperit
MARTINIANUS à feris feminam
defen-

112 VITÆ SANCTORUM. 13. Et
defensurus, se lupæ objecturus; pen-
tioribus tamen adytis clausus pernoctat.
Sed manè mulierem ecce tibi mundo
omni ad miraculum superbam! Videt
hanc, & basiliscum videt. Audit, & Si-
renem audit, & dæmonis victorem pa-
nè mulier vincit. Experrectus tamen ve-
luti à somno ignes fecit ingentes, pedi-
busque insultans, age dixit, lubeat pec-
care, si vel has flammæ lubet ferre. Ex-
tinxit hic rogos Veneris ardorem, tuum
præcipuè cum lacrimas meretricula et-
jam, damnatâ jam Venere, affudit. Cæ-
terum MARTINIANUS in rupem
medio mari eminentem secessit. Hic
quoque dum Charybdim fugit, in Scyl-
lam minimo minus incidit, & Venerem
planè regnare in mari discit. Ecce enim
naufraga puella, & ad perniciem oculo-
rum pulchra in rupem enatat. Hic Verò
MARTINIANUS ignes præventurus in
mare se abjicit. Quid expectas, lector?
Delphines tergo excipiunt, & littori sal-
vum reddunt. Vides, puto, nunc, quid
in homine hi ament. *Ex Metaphr.*

*Multi Diaboli fluctus sunt in hoc mundo,
tentationum multa naufragia; à quibus ita
liberari possumus, si clamantibus manum
suam Salvator extenderit: Nos ergo clama-
re ad Dominum non cessemus, ille auxilium
solitum non negabit. S. Maxim. hom.
Hyem. ult.*

S. JOB-

S. JORDANUS CONF. 13. Feb.

Quem nudus in cruce Christus mo-
 vet, ille tegere hunc à JORDANE dif-
 cat, qui cum pauperi, quando ad ma-
 num nummi non erant, baltheum ar-
 genteum dedisset, templum mox ingres-
 sus exornatum eo Christum crucifixum
 advertit. Pulchrè locatum credidit:
 quin ut totum jam Christum tegeter,
 omnibus se nudavit, & ad D. Do-
 minici paupertatem nudus confugit. Su-
 binda toti familiæ illi præfuit. Mira in
 eo adolescentum animos ab humanis
 avellendi, & thrahendi ad æterna ars &
 dexteritas. Eloquentiâ sua quocumque
 voluit totam concionem impellere no-
 vit, multum eam ob rem ab orco infe-
 status. Intereâ tamen Cælites, & ex his
 præcipuè Cælitum REGINA favebant
 JORDANI. Quare ad hunc sceleribus op-
 pressos velut ad doctissimum medicum
 non semel ipsa misit. Visa est deinde in-
 ter maximum Divorum comitatum, sub
 preces divinas, è manu JORDANIS li-
 brum accipere: aliàs cubicula dormien-
 tium alumnorum lustrare, quin ipse Di-
 vus, festo, quo Lustratam VIRGINEM
 colimus, die, vidit hanc è summâ arâ,
 ad illa cantantium verba (*Gloria Patri,*
 &c.) prehensâ filioli manu omnibus be-
 nedicere. Poterat hoc credo ad cantum

H

Ange-

114 VITÆ SANCTORUM. 14. Feb.
Angelos provocare. Cæterum dum Ter-
ram sanctam petit JORDANUS, naufragus
in medio mari portum reperit, appul-
susque ad beatiorum est Solymam. Ex
Surio.

*Debemus surgentes gratias Christo agere
& omne diei opus in signo facere Salvato-
ris, Nam in uno signo Christi omnium re-
rum est tuta prosperitas: Qui in hoc signo
seminare cœperit; vita fructum consequetur
æterna, S. Max. de carn. host. non
timend.*

S. AUXENTIUS ABB. 14. Feb.

AUXENTIUS, cùm eodem in con-
tubernio non convenire Marti & vi-
tæ innocentia perspiceret, ut DEO vaca-
ret, vacationem à militiâ sibi impetravit.
Neque arma tantum posuit, sed ut mise-
rum contra frigus armaret, tunicam ex
mendicabuli humeris suspendit. Aliàs
quò pauperibus stipendia numeraret,
operam suam inter opifices locavit.
Oream deinde montem conscendit, at-
que iterum, sed melior miles sub pellibus
vixit, omni aliâ veste abjectâ. His hor-
ridum pueri Pastores, cùm gregem a-
missum quærent, feram putarunt. Sed
ille, quâ erat in juventutem humanita-
te, facilè se hominem probavit, imò
homine majorem ostendit, cùm vates
pueris absens edixit, quò greges aber-
ras-

15. Feb. VITÆ SANCTORUM. 115
rassent. Inter hæc celebrari ab accolis
concurrentibus cœpit, cùm passim ægri
venirent, sani redirent. Ipse Imp. Mar-
cianus familiariter usus viro fuit, & ad
Chalcedonense Concilium evocavit. Ibi
dum Patres præstolatur, & velut impo-
stor habetur, à columbâ cibum accipit.
Verbis deinde ac miraculis Christi divi-
nitatem & virginitatem Christi Matris
propugnat. Obiit denique longâ patien-
tiâ clarus, & vermes, cùm e putrido
vulnere exciderunt, loco suo reponere
solitus. Nos delicati vermium nomen
horremus, sed mortui baculo scilicet (ut
ille canes) abigemus. *Ex Metaphr.*

*Quid est parare viam Domini, nisi ad-
ventanti de celo Judici, purgato à vitiis
pectore, simplicis cordis habitaculum præ-
parare? Quid est rectas facite semitas
ejus, nisi ut tales actuum tuorum tibi mu-
neas vias, quas perambula e propitius ve-
niens ad te Dominus delectatur? S. Ma-
xim. hom. 1. de S. Joan. Bapt.*

SS. FAUSTINUS ET IOVITAM M.

15. Februarij.

Sub annum Christianum C. XXXII.
cùm Brixienfis Pontifex Apollonius
motu tyrannidis fugâ subduxisset sese,
ne barbaro furori lacerandus Christi
grex pateret, meliores in locum Pastro-
res FAUSTINUS Sacerdos & IOVITA

H 2

Dia-

116 VITÆ SANCTORUM. 15. Feb.
Diaconus succedere. Certè animas suas
non multò post impendere gregi suo
non dubitarunt, cum memorabiles
prius pugnas edidissent, quibus non
modò Italicum Comitem sed Adria-
num ipsum Imp. quia imò ipsos Deos
triumpharunt. Solis enim Colossum a-
dorare iussu, hunc primò in carbones,
deinde in favillas redegerunt, filio suo
Phaëthonti posthac similem. Jam leo-
nes, leopardi, ursique virtutem in Pa-
storibus nostris horruerunt, & cum
prius carnifices, interque hos sacrificu-
m Saturni, Comitemque Italicum la-
cerassent, imperio Martyrum in silvas,
& nemora sua emigrarunt. Post tot vi-
ctorias etiam inter flammam cantare Pæ-
na placuit. Denique ubi per omnem Ita-
liam circumducti omnia theatra sangui-
ne suo pinxerunt, patria rursus excepit,
& gladio caesos coronavit. Fama obti-
nuit Angelos caelo ad victos devolasse
in carcerem, & sacram Eucharistiam
præsentibus Ministros adstitisse. Videris
Mariani, in quorum officium involeris,
cum ad aram servitis? Profectò aut mu-
neris hujus vos non pudebit, aut Ange-
lis similes esse pigebit. *Ex Surio.*

*Cum Ecclesiasticis officiis ritè credatur
Angelorum semper adesse præsentiam, no-
stramque vigilantiam sive desidiã non
modò diligenter attendere, sed & superno
Judici cuncta per ordinem nunciare;
quane*

15. Feb. VITÆ SANCTORUM. 117
quanto putamus adversus nos zelo morventur,
dum in conspectu illius nos irreverenter
sedere conspiciunt, cui ipsi tremantes as-
sistunt? S. Pet. Dam. l. 3. Ep. 8.

S. SIGEFRIIDUS EP. 15. Feb.

Liceat exclamare, ô mores! ô tempo-
ra! Quos nunc pellit Anglia fidei
Doctores, hos olim velut Colonias me-
lioies in orbem omnem mittebat, ea
demum fœdera cum regibus sancta esse
censens, quæ fides, quæ, quos dixi-
mus, feciales pepigissent. Ita Olaus Sue-
corum & Gothorum Rex præconem ver-
bi divini SIGEFRIIDUM impetravit ab
Angliâ, quem hodie rectius ipsa accerse-
ret. Socios ille traxit Unamannum, Su-
namannum & Vivamannum nepotes
suos. Poterat Insula deinceps Fortunata
dici, postquam hi heroes ad illam appul-
si sunt. Certè beatum se putavit, qui In-
sulæ præfectus erat, cùm inter sacra à
SIGEFRIIDO tolli in altum non jam
panis umbram, sed augustâ specie pue-
rum vidit; moxque pueri hujus mani-
bus manus dedit. Non incruenta tamen
victoria SIGEFRIIDO fuit. Cæsi tres nepo-
tes moerore temperarunt triumphum.
Cæterum dum ponè stagnum obambu-
lat, tergeminum lumen videt; hoc indice
urnam; in urnâ capita tergemina. Hic
vero vindictam clamanti SIGEFRIIDO,

H 3

vin-

118 VITÆ SANCTORUM. 15. Feb.
vindicabit, è capitibus unum respondit.
Mox altero *quandonam*? roganti, tertium caput, *in filios filiorum*, subjicit.
His aliisque prodigiis illustris SIGEFREDUS tumulum accepit in templo, quod Vexione Angelorum jussu exadificarat.
Nunc inter Anglos Angelosque quàm raram commercium? quàm magnum, o Magne Gregori, discrimen? *Ex Vit. Aquilon. Joan. Vastivit.*

Gemina dulcedo suavitatis exuberat in pectore Domini JESU, longanimitas videlicet in expectando, & in donando facilitas: ad hoc autem diu suspendit sententiam ultionis à contemmente, ut quandoque gratiam remissionis præstet in pœnitente.
S. Bern. ser. 9. sup. Cant.

S. SEVERUS. C. 15. Feb.

Est quod in Sacerdote SEVERO speculentur ii, non animarum, sed rem suam qui curant Sacram ædem, & in hac, ne Marianum fuisse dubites VIRGINIS aram curabat SEVERUS, vitæ integritate, & miraculis multum illustris. Fortè putandis vitibus insistebat, cum supervenit, qui ægrum, nescio quem, opem afflagitare ultimam nuntiat, cæterum sacris munitum non adhorreere ab ultimâ luctâ Respondet SEVERUS, & affuturum se illico spondet. Ut tamen operi finem imponat (perpauillum supe-

16. Feb. VITÆ SANCTORUM. 119
pererat) moram aliquantulam facit.
Indè celeri gressu dum ad moriturum
contendit, ecce mortuum audit, Hic
enim verò palàm SEVERUS se incusare,
veniam suam ut curaret, Domini vi-
neam neglexisse, morte crudeliorem
se fuisse: illam corpus peremisse, sese
animi latronem esse. Igitur funeri af-
fusus non prius à precibus lacrimisque,
quàm à morte defunctus surrexit. Et
narravit hic jam se ad ignea & tene-
bris infesta loca abductum pœnas ulti-
mas daturum fuisse, nisi Ephebus inter-
cessisset candore insignis, lacrimisque
donatum SEVERI tantisper nuntiasset,
dum noxas animi expiaret. Expiavit igitur
has, & septimo post die felicius obiit.
Quid hic illi, quos morituri non è
vineâ, sed vini tabernâ vocant, & sæpè
heu! frustra vocant, qui tamen ab inferis
revocare animos non possunt, sequi
possunt? *Ex Dialog. S. Greg. l. 1. c. 12.*

*Totus mundus ad unius animæ pretium
astimari non potest; non enim pro toto mun-
do Deus animam suam dare voluit, quam
pro anima humana dedit: sublimius est er-
go animæ pretium, quæ non nisi sanguine
Christi redimi potuit. S. Bern. l. Med.*

B. NICEPHORUS MART. 16. Feb.

NICEPHORUM Martyrem dicimus. Si
iræ non cedis, Lector, martyrem
H 4 alte-

120 VITÆ SANCTORUM. 16. Feb.
alterum te dicimus. Fuit NICEPHORO
familiaritas cum Sapritio Sacerdote à
teneris contracta. Eà cum pueris cres-
cere, adulescere cum adolescentibus vi-
sa, demum præter spem omnium in fa-
tale odium vertit. NICEPHORUS quòd
minus fellis animo gerebat, & maje-
stati Sacerdotum oppidò faveret, de-
refar, ciendâ amicitia cogitare, eaque
super re per internuntios agere. Sed
aures Sapritii ira obsessas tenebat. In-
tereà gravis in Christianos tempestas
Antiochiæ exorta turbine suo etiam Sa-
prium involuit. Nihil tamen in tor-
mentis, aut dixit, aut fecit Christiano
indignum. Jamque ad palmam vocabatur,
cùm semel iterumque NICEPHORUS
ad genua euntis accidit, lacrimansque
veniam rogat. daret hanc moriturus pro
Christo, si non sibi, certè ipsi Christo
mortuo inter preces pro hostibus fusas.
Audiebat hæc Spiritus, neque tamen
vel verbis, vel oculo dignatus NICE-
PHORUM est. Ergo non placuit cælo
palmam illi dare, qui se ipsum nollet
triumphare. Cervicem præbere iussus,
mortem turpi vitâ redimit, & Christi
Sacerdos facere. eheu! Iovi promittit.
necquicquam per omnes Superos obstan-
te NICEPHORO, non referret, quem
cælo jam posuisset pedem, non dimitte-
ret, quam jam jam prehendisset palmam.
Ne tamen gratis licet gladium strinxif-
set,

16. Feb. VITÆ SANCTORUM. 121
set, accurrit ipse NICEPHORUS, &
succedaneam victimam se obtulit. quid
multis? in aliena præmia involavit. Ex
Metaphr.

*Discordans & disidens nec si pro no-
mine Christi occisus fuerit, crimen dis-
sensionis poterit evadere; quia scriptum
est, qui fratrem odit, homicida est;
quale ergo delictum est, quod nec Mar-
tyrio sanguinis potest abluere? S. Cypr.
serm. 6. de Orat. Dom.*

S. JULIANA V. M. 16. Feb.

Pulcherrimâ formâ JULIANA pul-
cherrimè est usa. In hâc enim velut
speculo opificem hujus DEUM cœpit in-
tueri. Christo igitur adictam paren-
tes Eleusio desponderunt, viro nobili &
urbi Nicomediæ Præfecto. Sed quia su-
perstitioni hic deditus erat, negavit JU-
LIANA sibi fœdera nuptialia cum illo
fore, qui animum hostilem in thorum
ferret. Ab hoc proposito ut dimoveret
parens, arietes admovit, minas; repu-
lit virtus. Egit cuniculos, blanditias;
eludit. Inclusit carceri; thoro illa hunc
prætulit. Tandem Eleusius, ille nuper
sponsus, fit sponsæ judex. Mox in carni-
ficem abit. Cædit verberibus, quod nuper
laudabat corpus. Suspendit, quibus nuper
captum se fatebatur, capillis. Urit fer-
ro ardores suos, artus castissimos. Et has

H 5

de-

demum illa blanditias in sponso laudavit. Interea boni Angeli vultum indutus malus, satis ait virtuti datum esse. Dissimularet posthac pietatem. Super cordi cor fore, quod pervium utique illis esset. At JULIANA, fraude inter preces cognitâ, vincula sua exuit, & consiliario pessimo induit. Vineto verberetiam addit. Tunc sub virginis manugemuit orcus, & malum Angelum bonus risit. Porro martyr flammâ ad quam damnata erat, lacrimis extinxit, lebetem ab igne ferventem precibus rupit, denique prius quàm manum judici proco daret, caput dedit. Mox tamen etiam poenas hic. Undis enim haustus, & in litrus ejectus in cibum canibus cefit, dignum nactus tyranno sepulchrum.

Ex Metaphr.

Demonum est, malas cogitationes suggerere; nostrum est, illicò eas expellere. Voluntate suâ cadit, qui cadit: & voluntate Dei stat, qui stat. Cogitatio tamen immundamentem non inquinat, cum pulsat, nisi cum hanc sibi per delectationem subjugat. S. Bern. de Int. Dom.

S. SABINUS EP. 17. Feb.

Quis fidem habeat? Plura Pont. SABINUS vidit, cum oculos senex amiserit, quàm prius cum utrumque circumtulit. Certè, quæ nulli oculo pervia sunt,

17. Feb. VITÆ SANCTORUM. 123
sunt, arcana animorum & longè absen-
tia, perspexisse memorant. Et ecce a-
dest hoc ipsum feliciter experturus Toti-
la. invitatus ad cœnam frugalem assi-
det, principem tamen locum Episcopo
Rex cedit. Paulò post miscet puer vinum,
& SABINO porrigit. Hic Totila prehen-
sum clam manu poculum regiâ manu mi-
nistrat, nec tamen fallit oculatissimum
cæcum. Capit hic & doctam fraudem
beneficio ingenti pensaturus inter risum
Vivat, ait *hæc manus*, Præmium igitur
nobilis pocillator tulit, sed malum alter
maximum, qui auctor esse puero non
dubitavit; ut merum veneno tempera-
ret. Erat hic SABINO in sacris Diaconus
& longævo seni infulam invidebat,
suam (ut ipse quidem putabat) hæredi-
tatem, sed contrâ factum. Hoc enim
etiam prævidens SABINUS egregium
Ganymedem prælibare jubet. deprehen-
sus ille, & mortem longam, quam me-
ruisse se viderat, alter à morte, sed bre-
vi præoccupaturus impigrè ori poculum
admovet, Sed rapit è manu Episcopus,
&, ii potius inquit, & Diacono nuntia
venenum me bibere, caterùm Episco-
pum illum minimè futurum. Simul cru-
ce ducta poculum siccatur. Non SABI-
NUM, sed Diaconum bibisse dixisses.
Valuit enim hic, ille occidit. Sanitatem
vulgò alienam se bibere ajunt, Id verum
an sit, nescio. Alienam certè SABINUS
MOR-

124 VITÆ SANCTORUM. 18. Feb.
mortem bibit. Ex Dial. S. Greg. lib. 3.
cap. 5.

*Semper Diabolis nostris saturatur ex cul-
pis: Ille cibum nostrum deducit in crapa-
lam, potum nostrum in ebrietatem diffun-
dit, ut mentem faciat amentem, carnem
luteum reddat, corpus animi domicilium,
anima vas, murum spiritus, virtutem
scholam, Dei templum in scenam crimi-
num, in vitiorum pompam, in volupta-
tum redigat theatrum. S. Pet. Chryl.
serm. 12.*

S. HELLADIUS CONF. 18. Feb.

Primam ætatem maximamque vitæ
aulicus HELLADIUS, alteram mo-
nachus, ultimam Pontifex egit; om-
nem ita, ut dubitem, quam sanctius.
Rempubicam cum adhuc administra-
ret, latere jam tum sub purpurâ mona-
chum deprehendisses, ita modestia hanc
ornabat. Ergo igitur quoties via ad mo-
nasterium Agaliense ferebat, descendere
HELLADIUS ex equo, amissoque famulo-
rum & clientem grege, Dei servis ope-
ram suam locare, furnoque instruendo
ligna comportare iis humeris, quibus re-
gni onera solebat. Quantum Superi! re-
fert, quibuscum familiaritatem in eas.
Consuetudo hæc sancta paullatim om-
nem mundi pulchritudinem ex animo
HELLADIUS delevit, & id denique potuit,
ut

19. Feb. VITÆ SANCTORUM. 125
ut sanctissimus aulicæ servitutis transfu-
ga pro pileo cucullum inter non ignotos
jam Sodales quæreret. Dedere & hunc
& monasterii præfecturam insuper. Mox
Toletana quoque insula invitum texit.
In hac maxima gemma eminebat ultima
modestia, quâ iterum mendicabulorum
societatem purpuratus ambiebat. Atque
hos quidem ita foveri ab illo vidisses, ut
spiritum illius ex horum pendere cre-
deres. Obiit annis meritisque gravis,
cùm literis mandare nihil voluisset, plu-
ris faciens scribenda facere, quàm scri-
bere facienda. *Ex Ildeph. & Bar. Not.
Mart.*

*Quomodo non verè humiliabitur anima
in cognitione sui, cùm se perceperit onera-
tam peccatis, mole mortalis corporis ag-
gravatam, terrenis intricatam curis; car-
nalem desideriorum face infectam, procli-
vam ad vitia, invalidam ad virtutes? S.
Bern. serm. 36. sup. Cant.*

S. AUXIBIUS E. 19. Feb.

AUXIBIO patria Roma fuit; natales
& census patritii; indoles à primis
annis in Christianam religionem pro-
na. Tam nobilem civem in exilium,
qui minimè debebant, parentes ege-
runt. Cùm enim nuptias, ad quas hi pro
imperio cogere velle videbantur, non
posset aliter quàm fugâ declinare, in Cy-
prum

126 VITÆ SANCTORUM. 19. Fel-
prum abiit felicissimus exul. Nam faustis
pede cum in Marcum Barnabamque of-
fendisset, ab illo fonte sancto tinctus &
Christianis junctus est. Mox doctor pie-
tatis ex discipulo factus, cum primitias
Deo sacrificulum Iovis peperisset, à Pau-
lo magno Episcopus Soluntis est creatus.
Mira dictures. Unicus Christi miles A-
UXIBIUS totam sub jugum Evangelii ur-
bem misit, & ne AUXIBIO careret, alte-
rum, Auxibium accivit, & successorem
in munere legit, consilium Deo proban-
te. Nam fuit cum sub arbore somnum ce-
pit hic Auxibius, & noster superveniens
spectavit ingens formicarum agmen à la-
tebris suis ad dormientem iter instituere,
vatesque futurae dignitatis caput ejus in
coronæ formam ambire. Itaque Auxibio
infulam reliquit AUXIBIUS moriens. Tu-
mulum ejus asylon ajunt fuisse morbido-
rum. Quin cum ad hunc è Papho accurre-
rent XL. ab orco infessi, obvius ipse A-
UXIBIUS his prodit, & cedere sibi, ut æ-
quum erat, è viâ demones fecit. Ex Suriis.

*Quid cum terrâ illi, qui possidet celum?
quid illi cum humanis, qui adeptus est di-
vina? nisi fortè placent gemitus, eliguntur
labores, amantur pericula, pessima mors
delectat, & illata mala bonis sunt gratiora
collatis, S. Pet. Chryf. serm. 25.*

B. CON-

B. CONRADUS PLACENTINUS C.

19. Februarij.

Dum feras venatur **CONRADUS**, ipse venator cælo fit præda. Etenim cum, quod feræ dumetis se abdidissent, irâ succensus silvas quoque succenderet, facinusque in nescio quis pauperculus laqueo jam jam lueret, accurrit **CONRADUS**, & innocentem confessione suâ, damnum nummis redemit. Subinde iterum silvas saltusque, sed sanctius jam amavit, & in loco, quem hodie etiam nomine suo nobilitat, vitam solum agere instituit, jamque cælum captare, cælo retia ponere. Verum cum vicissim retia illi Cupido strueret, artes fugiendi nuper à feris edoctus in vepres se nudum abjecit, indeque iterum saucium Cupidimen risit. Porrò adolescenti scelerato, & jam jam hastâ è cælo transfigendo clypeum preces suas objecit. Hospitem **Episcop. Syracusanum** cum haberet, quatuor in symbolam à cælo placentas accepit, aliàs pro operis pannes recentes. Alii cum carnem illi suillam feriâ VI. apposuissent, iussit hanc in piscem abire, calumniamque impactam ostensis spinis, squamisque elusit. Mortuus in genibus tamen deprehensus est stationem suam tenere. funus ultrò luxit sive laudavit potius æs
cam-

128 VITÆ SANCTORUM. 20. Feb.
campanum Neti & Hyblæ. utraque ci-
tas cum sibi corpus vindicaret, Hyble-
fes neque movere, Netini facili negotio
loculum auferre potuerunt, puro quod
propior Netinis jam assueverat cum illis
habitare. *Ex Ferrar.*

*Cum spes misericordie est, cum tempus
est venie, confiteamur patri, ne Judicem
sentiamus: prodamus quæ fecimus pietati,
ne severitati cogamur exolvere, quæ ta-
stemus; dicamus indulgentie tempore delicta
nostra, ne ad excipiendam sententiam de-
fleamus: S. Pet. Chryf. ferm. 42.*

S. EUCHERIUS EP. 20. Feb.

EUCHERIO nascituro infulam Aure-
lianensem Angelus promisit; dedit
deinde hanc Carolus Martellus; sed i-
dem, cum aures calumniatoribus præ-
beret, pessimo consilio ademit. Excepit
Colonia exulem parum jam morantem,
quâ in parte exilii potissimum viveret,
cum exilium esse totum orbem non ma-
lè jam tunc credidisset, cum Monachum
prius quam Episcopum induit. At verò
gravius jam erit Carolo calo exulare.
Certè EUCHERIUS dum inter preces in-
ferorum ergastula contemplatus est, vi-
dit hunc ipsum Carolum non jam pur-
purâ, sed ignibus ardere, didicitque ob-
manus sacris injectas spoliisque paupe-
rum ditatos milites (time ætas nostra)

501-

21. Feb. VITÆ SANCTORUM. 129
pore quoque jam pœnas dare. Atque
EUCHERIO si fidem non dedit Gallia,
certè tumulo potuit dare, qui apertus
præter ignium vestigia vacuæque tumbæ
custodem draconem, nihil ostendit. Ira-
que, qui exulare virtutem regno jussē-
rat, tumulo etiam exul fuit, cum inte-
rim EUCHERIUS cælo receptus rideat il-
los, qui patriam in terris quærunt, ne-
que vacuum Gallis tumultum ostendat,
quando in illo cæci oculos suos, claudi
pedes, miseri passim omnes salutem re-
periunt. Ex Surio.

*Quid profuit mortuis inanis gloria, bre-
vis lætitia, mundi potentia, carnis vo-
luptas, falsæ divitiæ, magna familia &
mala concupiscentia? Ubi risus? ubi jocus?
ubi jactantia? de tanta lætitia quanta tri-
stitia? post tantam voluptatem quàm gra-
vis miseria? S. Bern. in Med.*

SS. MAURITIUS ET SOC. MM.

21. Februarij.

NUnquam tam fortiter pro suâ urbe
Romanus miles, quàm pro fide Ro-
manâ MAURITIUS cum sociis depugna-
vit, Thebæ Legionis Antesignano ut
nomine, ita virtute par, & cum eodem
Religionis hoste Maximiano Apameæ
compositus, quem prior ille Agauni in
Galliâ superavit. Pugnabat tyrannus
inpium agmen vinculis, flagris,
I unis.

130 VITÆ SANCTORUM. 21. Feb.
uncis, equuleo, ferro ac flammis; in-
gerebat quidquid telorum carnificum
urbæ suggerebant. Sed stabat immota
ad hæc omnia fortissima Martyrum pha-
lanx: gaudebat in vinculis, ridebat ad
flagra, hebetabat uncas ac ferrum, ova-
bat in equuleo, in flammis triumphabat
etiam. Quare ad dolos confugere co-
actus Imperator, cuniculis inuictum
MAURITII animum tentare aggressus
est. Addicitur proinde morti filius Pho-
tinus, & per hujus jugulum parentis cor-
petitur; sed repulit affectum paternum
facile Christi amor, & vicit iterum in fi-
lio parens. Locus erat medius paludem
inter & flumen, muscis, vespis, & id
genus animalculorum examinibus infel-
sus. Hic ultimum committit Maximia-
nus. Pendet in oculis paternis filii cor-
pus, scopus omnium militum jaculis ac
sagittis; & quot mortuum accipit vul-
nera, tot vivo parenti reddit. Stat inte-
rim nudus in acie cum suis MAURITIUS,
palo alligatus, melle illitus, innume-
ris vesparum aculeis confossus, & ta-
men vel sic etiam victor triumphat in
parvis bestiolis maximum tyrannum;
mortemque demum obit melle, quo
manabat, dulciorem. Ex Men.

*Nemo dicat, quod temporibus nostris
Martyrum certamina esse non possint: Ha-
bet enim & pax nostra Martyres suos: Nam
iracundiam mitigare, libidinem fugere,
justitiam*

22. Feb. VITÆ SANCTORUM. 131
justitiam custodire, avaritiam contemne-
re, superbiam humiliare, pars magna
Martyrii est. S. Aug. serm. 250. de
Temp.

S. PETRUS DAMIANI.

22. Februarij.

Dubites magisne primò fortuna
PETRUM, an PETRUS
deinde fortunam fugerit. Infans fa-
me siti que periisset, nisi ubera, quæ
mater dicam an noverca? morituro ne-
gaverat, aliena nutrix præbuisset. A
fratre natu maximo porcis pascendis
præfectus cum nummum reperisset ar-
genteum, cogitanti in quas potius ille-
cebras eum expenderet, sanctior co-
gitatio persuasit Sacerdoti dare sacra
facturo. A Damiano denique fratre,
cujus velut patroni nomen postea tulit,
litteris admotus, eas primò celeriter di-
dicit, mox etiam applaudente Italiâ do-
cuit; sed memor injuriarum, quibus
mundus eum exercuerat, blandientem
jam & ipse averfatus, inter summos ho-
nores, corpus cœpit duriter habere, æ-
stum libidinis rigentibus aque mergere,
sub veste splendidâ cilicium occultaris;
denique inter Anachoretas se abdere,
ibi que è discipulo magister sanctioris
vitæ miraculis coruscare. Tantam virtu-
tem Pontifex purpurâ ornavit; quam

I 2

CUM

132 VITÆ SANCTORUM. 22. Feb.
cū nemo unquam digniūs, & majore
Ecclesia bono tulisset, anno M. LXXII.
cum vitā posuit; vel eo solo nomine,
quò Officiū Horarium D. Virgini sa-
crum in memoriā & usum pristinum
revocavit, omnibus Sodalibus memo-
randus, ex cujus divinissimis scriptis,
vel hos versiculos, quos suo tumulo in-
scripsit, recoluisse operæ pretium sit:

*Vive memor mortis, quò semper vivere
possis: (ecce venit.*

*Quidquid adest, transit; quod manet,
Quam benè providit, qui te malè munde
reliquit, (mori.*

*Mente prius carni, quàm tibi carne
Ex Surio & Baron.*

*Ei, qui omnia elargitus est, universas
opes dato; nunquam Dei liberalitatem vin-
ces, quamvis omnium tuarum facultatem
jacturam feceris, quamvis te etiam facul-
tatibus adjunxeris; Nam hoc quoque ipsum
accipere est, Deo aliquid donare. S. Na-
zianzen. Orat. de amor. pauperum.*

S. MARGARITA POENITENS.
22. Februarij.

MARGARITAM hanc in Perusino
agro invenimus: nitorem ejus in
juventa Amor turpis extinxit, restituit
deinde D. Francisci disciplina. Viro
nobili olim, imò Veneri serviebat. Is
domo

22. Feb. VITÆ SANCTORUM. 133
domo quandoque abiit, cane comite.
Hæc post dies non multos lacinia pre-
hensam MARGARITAM ad struem li-
gnorum deduxit, oculis, latratuque ro-
gare visa, ut ligna amoveret. Amovet,
Dominum agnoscit; sed jam mortis lar-
vam. Enim verò exhorruit, & in alieno
vultu suum contemplata, formam, mun-
dum, & ante omnia vitam priorem la-
crimis damnat. Et abluerunt hæc brevî
latentem in cœno MARGARITAM;
vitæ rigor velut scalpellum pulcherri-
mam reddidit, ut jam prodigiis splen-
deret. Et primò, ne VIRGINIS im-
memorem putes vixisse, id precibus exo-
ravat, ut dolores, quos stans illa ponè
crucem pertulerat, etiam ipsa persentif-
ceret. Sensit, & sub horam tertiam in-
ter manus multorum collapsa, inde horâ
nonâ motienti Christo commori, nec
nisi sub vesperam redire in vitam visa est.
Aliàs Crucifixo in hærens multa gemitu-
bus rogabat, cum è cruce Christus:
*Quid vis misera? Illa, Nihil aliud præter
te Domine. Ignosce MARGARITA, a-
vara nimium es. aut verò dic, poterâsne
amplius exigere? Ex Ann. Minorum.*

*Ecce qualiter manu mittit, quali præmio
honoras suum diabolus servitutem, ut mors
simul & finiat vitam & inchoet pœnam?
at qui Christo serviunt, illus à morte, cum
stipendiis sanctitatis perpetuam transferun-
tur ad vitam. S. Pet. Chryf. serm. 114.*

Pictorem pingimus, utinam suis coloribus & tam bonis, quàm bonis ille alios Divos depinxit! LAZARUS est, monachus idem & Appelles, sed sanctior illo altero, ut qui non jam Venere Cupidinesque (oculorum laqueos) sed *Virginem* & in *Virginis* sinu *Virginem Amorem*, aliosque cæli indigetes animare penicillo solitus est, eoque studiosius, quòd sub eadem tempora Theophilus Imp. sublata è medio omnia Divorum monumenta vellet, omnibusque poenis in eos saviret, qui non conspuerent hæc pedibusque calcarent. Pugnabat ergo contra barbarum furorem doctâ manu LAZARUS, & penicula reparabat, quidquid ferro ille in templis vel deleverat, vel deformarat. Captus igitur & ultimis tormentis excarnificatus in ipso tamen carcere tot trophæa de Theophilo posuit, quot iconas Divorum (plurimæ erant) pinxit. Tunc enim vero excanduit irâ tyrannus, ferroque & ipso candenti patronas Divorum manus eò usque foedum in modum adussit, dum exanime corpus dolori succumberet. Neque sic tamen afflictus manus victas dedit LAZARUS, sed precibus Imperatricis vitâ donatus continuò in fano D. Baptista ejusdem imaginem exornare aggressus.

23. Feb. VITÆ SANCTORUM. 135
aggressus est. Idem in aliis templis, sub-
blato à vivis Theophilo, factitavit, fe-
lici semper manu, etsi non haberet jam
manum. *Ex Curopal. & Zona.*

*Quicumque speciem animæ custodire
desiderat, peccatum omne materiamque
peccandi summo studio derelinquat. Quid
enim sic fœdat mentem, Deique deformat
imaginem, quemadmodum scelera? Quos
delicta, tot macula gestantur in anima.*
S. Laur. Iust. de casto Conn. c. 21.

B. NICOLAUS CONF. 23. Februarij.

Nesciunt, qui aris struunt ornantque,
quàm propè absint ab eo, cui
struunt, cui ornant. At scire poterunt,
si velint. Audierat jam vocantem DEUM
NICOLAUS, & monachum indutus
aram curabat, cùm Christus talem illi se
objecit, qualis inter Apostolos obam-
bulare terras visus est, & iteratò ad signa
sua illis verbis invitavit: NICOLAE
sequere me. Nimirum erat hoc currenti
stimulos addere, contra quos toties
hodie (cùm DEUS à mundi uberibus a-
vocat) ignavi cunctatores calcitramus
etiam. Nec adeò multum temporis a-
biit, cùm NICOLAÏO facienti amicus
Christus non jam post cancellos, hoc est
panis nubem, sed qualem Angelorum
oculis homines invidemus, prospicere
visus est, ut post tantos Numinis favo-

136 VITÆ SANCTORUM. 24. Feb.
res minus jam mirer familiarem N I C O
L A I cum beatis Alitibus consuetudi-
nem; qui, cum dæmon malus Divum
per fenestram jam jam in præceptis age-
ret, auxilio officiosi advolarunt, terri-
tumque in geminos choros divisi anima-
runt, mox etiam oculis omnem, quæ in
ipsis amatur, spectandam elegantiam
propinarunt. S. Dorothea etiam animo
inter insultus dæmonis fluctuanti præ-
sentem opem tulit. Sed ego modestiam
miror animi in N I C O L A O. Prior omni-
bus in monasterio cum esset, ut postre-
mus esset, frustra diu supplicarat; tan-
dem orando undecies millies Domini-
cam, toties Angelicam precationem,
cælum exoravit. Ergo tanti putavit ho-
nores vendere, quanti hodie emerent
alii. *Ex ligno vitæ Arn. Wion.*

*Per Christum sensibus innovatus, abje-
ctâ sæculi huius figurâ formam tuam in
formam tui redde Salvatoris; ut novitas
sensuum tuorum in tuis actibus elucescat,
& celestis homo celesti habitu jam gradia-
tur in terra. S. Pet. Chryf. hom. 126.*

S. MATTHIAS APOST. 24. Februarii.

Q uem locum scelere infando & mor-
te infami vacuum Judas fecit, cum
hodie M A T T H I Æ virtus occupavit, nu-
merumque numero suo carentem felicif-
simè instauravit, cum nobilissimo Can-
didato cæli etiam vota suffragarentur.
Ergo

Ergo postquam orbi bellum movere placuit, MATTHIÆ provincia decreta est Iudæa, ob infensissima populi in Christum odia, longè id temporis difficillima. Sed magnis animis hanc aggressus MATTHIAS facilè debellavit. In Æthiopiã quoque excurrit. Ibi pugnatum verbis ac prodigiis persæpe, & expugnati multorum animi Christo, & MATTHIÆ deditioem fecerunt. Interea successu rerum felicissimarum rumpebantur Pontifices, uti populi, ita odii in Christianos principes. Neque tamen aliud, quàm triumphum parabat invidia. Hunc concessit Pseudopont. cum mortem indixit. Magnum deinde fecit populi concurrentis furor. Ornarunt præ reliquis testes duo mendaces iidemque carnifices, ut qui primi MATTHIAM lapidibus petierunt. Hos ille velut acclamantium symbola accepit, veluti que triumphus sui decora tumulo secum inferri præcepit. Denique ut integer suis pompæ honor constaret, secures, quæ præferri aliàs solebant, ipse triumphator tulit. *Ex Ioach. Perionio.*

Primum adeptus est gentium S. Matthias, quia prius se bimet didicit principari. Sic namque ad veri honoris conscenditur cathedram, ut ante quis sibi, deinde dominetur & ceteris. Nunquam aliis bene præ erit, qui sibi extiterit nequam. B. Laur. Iust. serm. de S. Matth.

S. TARASII EP. 25. Februarij.

PER gradus honorum, ex quibus alii
 præcipites ire solent, ad astra TA
RASIUS evasit. Consul principio, tum
 inter eos qui ab arcanis literis Imperato-
 ribus erant, Princeps; demum Archie-
 piscopus Constantinopolitanus infu-
 lam, quam alii gemmis ornant, ipse
 virtutibus ornavit. Has inter easque mul-
 tas & pulcherrimas potissimum emi-
 cabat animi demissio, quâ TARASIUS
 pauperibus, quos multos & alebat &
 vestiebat, quotidie cibos ex suâ mensâ
 submittebat, ipse carptor & persæpe
 (sub festa Paschalia præcipue) ipse dapi-
 fer. Atque hæc ille virtute tantum abest,
 ut auctoritatem suam, quâ erat, immi-
 nutum iret, ut talis etiam Imperatoribus
 fuerit formidandus. Supplicem certè ad
 Aram, quem regis cohortes par vim ab-
 straxerant, reddi sibi suus ipse Fecialis
 fecit. Constantino Imperatori, auctore
 amore vago, repudium me ditanti fa-
 cientique unus ferè sese opposuit, pur-
 puramque purpuræ, coronam coronæ,
 septroque augustius pedum objicere
 non dubitavit. Quid? quod vel mortuus
 vivo Leoni Imperatori terrori fuit. Cùm
 enim hic nomine etiam suo crudelior
 templa passim, & in his imagines Dei
 Divorumque vastaret, somniavit TA-
 RASII

R A S I I

RASII imperio à nescio quo Michaële se confossum. Et risit fortè mortem, cùm vigil vivere se vidit; sed die sexto à Michaële Balbo confossum potuit dehinc sine superstitione somniis credere. *Ex Surio.*

Heu quàm lamentandæ vices, quando desperati apud homines possidebunt spem divinam; & humanis bonis præditi bonis caelestibus fraudabuntur: & hoc facit thesaurus, qui cor hominis aut per eleemosynam levat in cælum, aut per avaritiam demergit in terram. S. Pet. Chryf. serm. 22.

S. PORPHYRIUS EP. 26. Februarij.

PORPHYRIUS Hierosolymæ æger quotidie loca sacra cùm pedibus non posset, genibus obambulabat, expeditissimam viam ad cælum credens, Christi vestigia. Et fuit cùm ad pedem Calvariæ montis triste oculis spectaculum, jucundum tamen animo objectum est, Christus cruci affixus, & ponè felicior e geminis latro. Igitur cùm latronis verbis etiam PORPHYRIUS Servatorem compellasset, jussit hic descendere latronem è cruce & opem ægro ferre. Descendit, osculum tulit, manuque peramanter prehensum ad Christum, ut secum itaret, invitavit. Intereà properanti obvius ipse in amplexu Servator ruit, jussit-
que

140 VITÆ SANCTORUM. 26. Fe-
que dulce onus crucem suam ferre. Tuli-
lubens & verò laboris pretium sanita-
tem abstulit. Proinde sacris initiatus
PORPHYRIUS, & custodia sanctissi-
mæ Crucis præfectus est. Ultimò Ponti-
fex Gazæ inauguratus signo crucis plu-
viam è caelo supplex evocavit, infamem
Veneris statuam dejecit, & Manichæam
mulierem elinguem reddidit; proba-
vitque hunc in crucem amorem ipsum
Numen, quando lapsos in puteum ter-
geminos pueros salvos parentibus red-
didit, & miraculosâ cruce insignitos.
Illud ad posteros memorabile, cum fa-
na Gazæ nobilissima superstitioni pate-
rent, neque demolitionem horum im-
petrare jam ab Arcadio posset, suppli-
casse PORPHYRIUM vix nato Theo-
dosio, & cum hic alieno nutu assensum
præbuisset, votorum tandem potitum
omnia Deorum templa destruxisse,
Deo deinde aliud in Crucis formam æ-
dificasse, & cineri suo, & famæ monu-
mentum. *Ex Metaphr.*

*Memento te etsi de nihilo factum, non
tamen de nihilo redemptum: sex diebus
condidit Deus omnia, & te inter omnia:
at verò per totos triginta annos operatus est
salutem tuam in medio terræ. O quantum
laboravit sustinens carnis necessitatem,
hostis tentationes! S. Bern. serm. II. sup.
Cant.*

S. ATHA-

S. ATHANASIA. 27. Februarij.

ATHANASIAE ANDRONICUM suum junximus, injuriam facturi utriusque si nunc demum divortium inter eos fecissemus, quos tot miracula junxerunt. Igitur Antiochiæ agebant sanctissimi conjuges, opesque, quæ multæ illis erant, cum cælo communes habebant. Trientem primum miseri, alterum viri religiosi auferebant, ultimus domesticis usibus cedebat. Heredes cum binos fustulissent, placuit exinde castitati potius, quam liberis operam dare. Interea illos etiam uno die cælum rapuit.

ATHANASIA, ut impotens ferè matrum dolor est, immoritura mortuis videbatur; sed Julianus martyr, in cujus templo liberorum manibus parentabat, docuit liberis cælum non invidere. Quin imò invidit, sed rectè, uterque parens; &, ut eodem conniteretur, toto assè in miseros abjecto, in diversa cœnobîa abiit. Iam anni iverant XII. cum una ambos cupido incessit ad sacra Solymæ loca visendi. Itaque idem paulò post iter jungunt, & agnoscit ATHANASIA incognita (virum, quò tutius peregrinaretur, pudor induerat) ANDRONICUM suum. Salute datâ acceptaque iter silentio transigitur. Inde regressos excipit eadem cello, alterosque XII. annos ANDRONICUS
cui

142 VITÆ SANCTORUM. 28. Fe-
cum ATHANASIA habitat nescit
novi conjugii. Virum nempe crediderat
Et erat: mulierem tamen mors & sche-
diasma ponere caput repertum prodidit.
Igitur corpus palmis coronatum, & cla-
tum triumphis speciem non funeris præ-
buit, diuque nihil aliud in ore omnium
quàm *Femina monachus & monachus con-
jux fuit. Ex Surio.*

*Ideo nudi in seculo nascimur, nudi et-
jam ad Baptismi lavacrum accedimus,
ut nudi quoque & expediti ad calixianam
properemus. incongruum verò & absur-
dum est, ut quem nudum mater genuit, nu-
dum suscipit Ecclesia, dives velit intrare
in calum. S. Max. serm. de S. Mich.*

SS. LUPICINUS ET ROMANUS CC.
28. Februarij.

EAdem studia, & vitæ rationem ean-
dem audies in LUPICINO, &
ROMANO, ut meritò fratres credamus
germanos fuisse. Ambo siquidem vir-
ginitatem à teneris colere, ambo ho-
stes, qui ad nuptias impellebant, heu-
nimium fortes, parentes habuere. Pu-
gnavit tamen pro filiis fortior in hos-
mors, & illi pudorem in eremum extu-
lerunt. Hic etiam cum solos se crede-
rent, soli non erant. Aderat hostis or-
eus, & crebrâ lapidatione tyrones ani-
mos terreat, jamque in eam desperatio-
nem

nem adduxerat timidos, ut in patriam repedarent; cum ex itinere à matronâ piâ de turpi fugâ notati erubuerunt viris animos à feminâ addi, &, ut admissum dedecus eluerent, sublata manibus Crucis signa in hostem iterum verterunt, totaque victores eremo fugarunt. Tum denique cum ad signa mortalium plurimi, qui contra mundum nomen darent, concurrerent, terna castra, terna cœnobia sunt metati, more veteri omnem inde mulierem proscribentes. Stipendium insuper cælum dedit, cum LUPICINO defossas opes ostendit. Luxum tamen hic, & delicias ciborum severâ disciplinâ damnavit, eamque ob causam signa duodeni turpiter deseruerunt. Sed his quoque reditum ad stationem suam ROMANIS precibus suis impetravit. Idem cum apud leprosos divertisset, sordes pedum aquâ, tactu verò suo omnem in corpore lepram abstergens, divitem hospes symbolam sanitatem reliquit, *Ex S. Greg. Turon.*

Demus Deo aliquod tempus vitæ nostræ, ne totum diem infelix ista vanitas & sollicitudo miseranda consumat: ne noctem totam perniciosus somnus & inanis sopor expendat, sed itidem pars diei ac noctis ipsi temporum deputetur Auctori. S. Pet. Chrysol. serm. 21.

S. SWI-